

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΑ΄.

}}

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 2 ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΗ 1913

}}

ΑΡΙΘΜΟΣ 513

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΙΣΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

«ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ». Κι ὁ Διάδοχος δημοτικιστής.
ΓΑΒΡΟΣ. Τί μοῦ λέει ὁ κόκορας.
Μ. ΓΚΙΩΝΗΣ. Τὰ ἱερὰ γράμματα.
Γ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΛΑΚΗΣ. Δουλεύτρες καὶ κυράδες.
ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ. Ἀγώνας.
Κ. ΚΟΝΤΟΣ. Ματιὰς ἐπὶ τῆ φύση.
Κ. ΜΕΓΑΡΗΣ. Ἡ Μακεδονικὴ γῆ.
ΣΤΕΦ. ΜΟΡΦΗΣ. Ἐνας τίμιος πατέρας.
Μ. Α. ΡΟΔΑΣ. Ὁ Παντόπουλος καὶ ἡ γλῶσσα.
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Οἱ ἀπόγονοι (συνέχεια).
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ. — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ. — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜ-
ΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΚΙ Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΔΗΜΟΤΙΚΙΣΤΗΣ

(Ἀνταπόκριση ἀπὸ τῆ Σαλονίκη)

«...Ἐν γένει ἡ πρώτη ἐμφάνισις τῆς Α.Υ. τοῦ Διαδόχου ὑπῆρξεν οὐκ ἀνεμένετο δηλ. ἐνθουσιαστικῆ. Παρατηρήθη ἰδιαίτερος ὅτι, ὡς ὁ Σεπτὸς τοῦ πατῆρ, εἰς τὸ γλωσσικὸν ζήτημα, εἶναι καὶ αὐτὸς φανατικὸς δημοτικιστής. Ἦτο δὲ ἐπόμενον μὲ τὴν μόρφωσιν καὶ ἰδιοσυγκρασίαν του ἡ Α.Υ. ὁ Διαδόχος νὰ εἶναι ἀνώτερος τοῦ δασκαλισμοῦ, διότι ἄνθρωπος δράσεως δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ εἶναι δημοτικιστής.»

«ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ» 28 Ὀκτώβρη, 1913

ΤΙ ΜΟΥ ΛΕΕΙ Ο ΚΟΚΟΡΑΣ

Ἡ φωνὴ σου πὸν μόνις κι' ἀκούεται, κόκορα τῆς πέρα γειτονιάς, ἡ φωνὴ σου πὸν διαλαλεῖ κάθε μέρα πὸς πέρασαν τὰ μεσάνυχτα καὶ πὸς λαχανιασμένος ἔρχετ' ὁ Ὁρθρος — τὸ παιδάκι πὸν τραβᾷ τὸν Καλόγερο ἀπ' τὸ ράσσο του γιὰ νὰ τὸν ξυπνήσῃ — ἡ φωνὴ σου πὸν βεβαιώνει πὸς τὸ σκοτάδι δὲ θάειναι παντοτεινὸ καὶ πὸς θάρθη καὶ πάλι ἡ μέρα μὲ

τὶς ἐλπίδες τῆς μαζί... Ἡ φωνὴ σου γιὰ μένα, κόκορα τῆς πέρα γειτονιάς, λέει κάτι ἄλλο.

Μοῦ φαίνεται σὰν ν' ἀκούω κάτι ποῦρχεται ἀπὸ μακρὰ πολὺ, καὶ μόνις τώρα φτάνει. Μοῦ φαίνεται σὰν νὰ μοῦ λέη, ἂν θυμᾶμαι πὸς μιὰ φορὰ ἦταν τὰ μαλλιά μου πυκνὰ καὶ μαῦρα. Μοῦ φαίνεται σὰν νὰ μοῦ λέη ἂν θυμᾶμαι τὰ χρόνια ἐκεῖνα πὸν ξυπνοῦσα μὲ τραγοῦδι, κι' ὅταν ἔπερτι ν' ἀποκοιμηθῶ πάλι ἐτραγοῦδοῦσα...

» Κοικουρῖκου!... γέρασες καὶ μὲνεεεε...! »

ΓΑΒΡΟΣ

ΜΑΤΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΦΥΣΗ

Σκύβουν τὰ γνέφη ροδαλά στὸ δειλινὸ καθρέφτη, σὰν κοπελλῆς πὸν ντρέπονται μπρὸς στὰ γυμνά τους κάλλι, καὶ μ' ἀνετρίχια ἐρωτικὰ τὸ κύμα, σὰ νὰ γνέφτη, κρῖνα σαλεύει στὸ ρηχὸ ταντελλοῦτὸ ἀρογαλί.

Μὰ μέσ' στὰ βράχια ἀτάραχο τ' ἀπόσκιο λιμανάκι, πὸν κάπου γέρνει νὰ ἰδοθῆ βουβὸ ἔνα κυπαρίσσι, μὲ γρέμιο πλάι του καὶ κλειστὸ τοῦ ναυτῆ τὸ σπιτάκι, κάποια βαρκούλα καρτερεῖ νάρθη νὰ τὸ ξυπνήσῃ.

Μέσα στὸν κάμπο τὸ θολὸ μιὰ νύχτα νοτισμένη θὰ πάω νὰ βρῶ τ' ἀστόχιστα ματάκια σου, ὦ αἴτη φύση. Πὰ στῶν βαριόχτιστω γνεφιῶν τὸν τοῖχο ἀποσταμένη θάχῃ ἡ σελήνη ἡ ἄρρωστη γιὰ λίγο ἀπακουμπήσει.

Κ' ἐγὼ στὸ φῶς τὸ πιδ ἀκρινὸ θὰ πάω νὰ γύρω ὡστόσο, σὰ μιὰ σταλιά πὸν νοιάζεται νὰ πέσῃ κρεμαστή, κ' ἐκεῖ βουβὸς κι ἀσάλευτος τὸ ψύχωμα θὰ νοιώσω τοῦ ἔρμου διαβάτη πὸν περνάει καὶ τρέμει μὴ ἀκουστῆ.

Σγουρὸ χρυσάφι ξεχειλάει πέρα γιὰ πέρα ὁ κόσμος κι ἀνετριχίλες λίγισαν κι ὡς τῆς φραγῆς τ' ἀγκάθια. Μοῦ ἀρέστε πιό, περίλυτες, πὰ στοῦ νεροῦ τὸ θάμπος, λεῦκες, πὸν ἀράδα ὀρθώνεστε στῆς ρεματιᾶς τὰ βάρδια!

Πάντα ἡ κορφὴ σας στὸ γιολὸ τῆς ἔγνοιας· κι ὅταν σπᾶει ὁ ἦσκιος μακριὸς στὶς σκαλωτὲς ὀχτιές, κι ὅταν μὲ χάρη γιὰ νὰ λουστῆ, ἀπ' τὰ φύλλα σας τῆ νύχτ' ἀργολιστράει σκαλί, σκαλί ἀσημόποδη νεράϊδα — τὸ φεγγάρι.

Πὸ στὶς κορφές, πὸν σκαλωτὲς μέσ' στῆ μουντάδα στέκου, πούπουλα σκόρπια ἀργολιστροῦν καὶ στὰ πριναρία μπλέκουν καὶ τὸ ἔρμο δοῦ ξεχάραξε. Κοράκια ἔνα κοπάδι λέ· κι ἔνα πὸν μὲτα τραβᾷ τὸ τραβᾷ τῆ νύχτ' ἀρογαλί.